

WHOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La idea d'en Pancràs Saüquet

En Pancràs Saüquet es posa el trajo nou i el barret fort per anar a veure la promesa.

Surt més satisfet que unes Pasqües, tot pensant en la impressió que rebrà la seva promesa en veure'l tan mudat.

Ja era ben prop de casa la promesa quan va trobar que passava aigua per la riera.

Per no mullar-se les sabates i no anar a voltar per la passera, decideix agafar una pedra grossa...

...i llençar-la al mig de l'aigua per passar còmodament sense mullar-se gens.

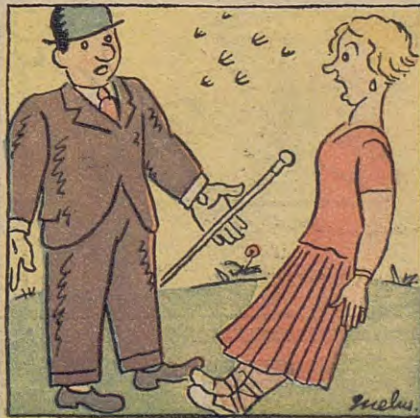
Tal dit, tal fet. Deixa caure la pedra, la qual, en topar a l'aigua, fa un gran patatxap i el deixa enfangat de cap a peus.

En Pancràs Saüquet, però, ni se'n adona i travessa la riera tot satisfet.

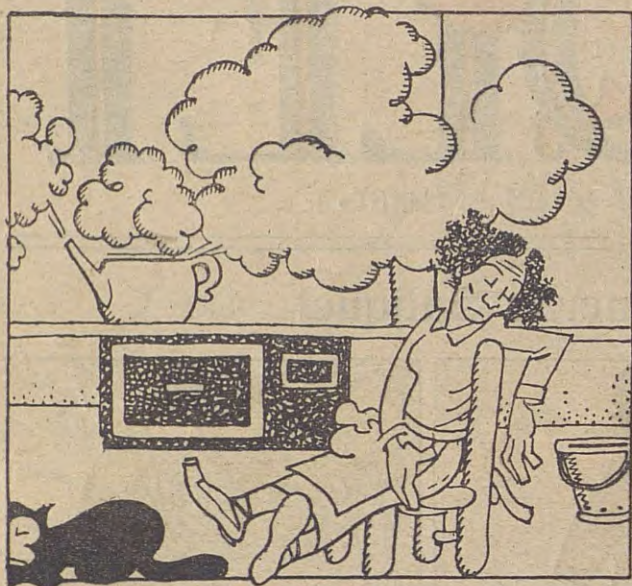

—Gràcies a la meua idea, arribaré a casa la promesa com si sortís de la capsa.

—Vaja, Catarineta! No siguis així! Em pensava fer-te impressió, però potser te'n faig massa!

La cafetera despertadora

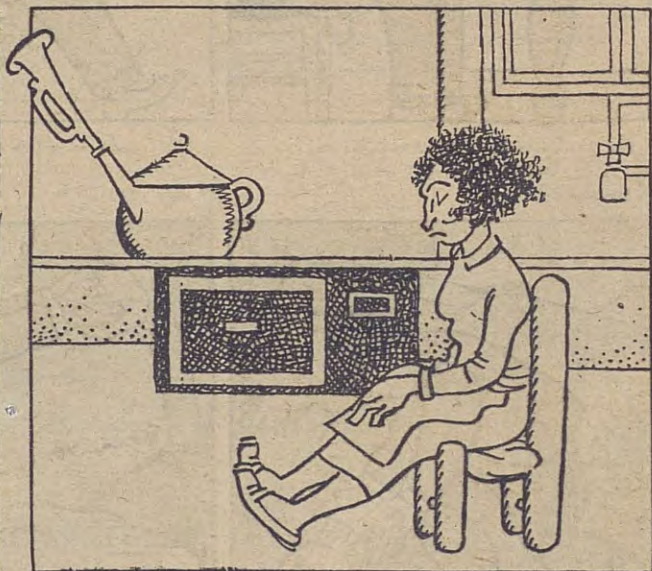
Era una cuinera molt dormilega que quan posava el cafè a bullir...

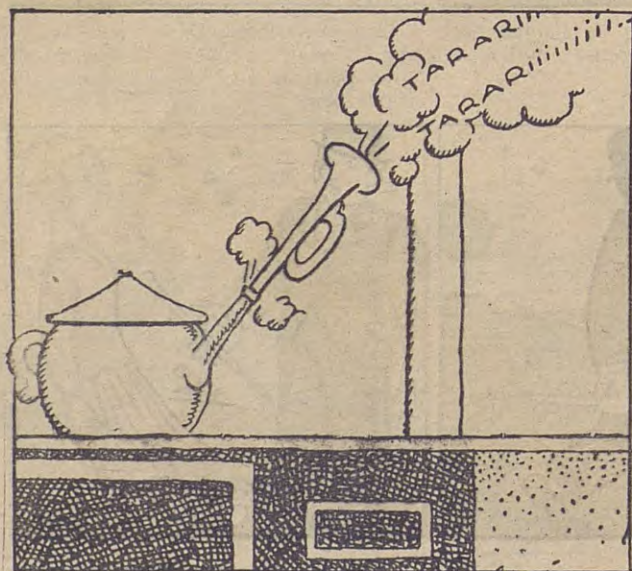
...s'adormia i no es despertava fins que ja estava fei malbé.

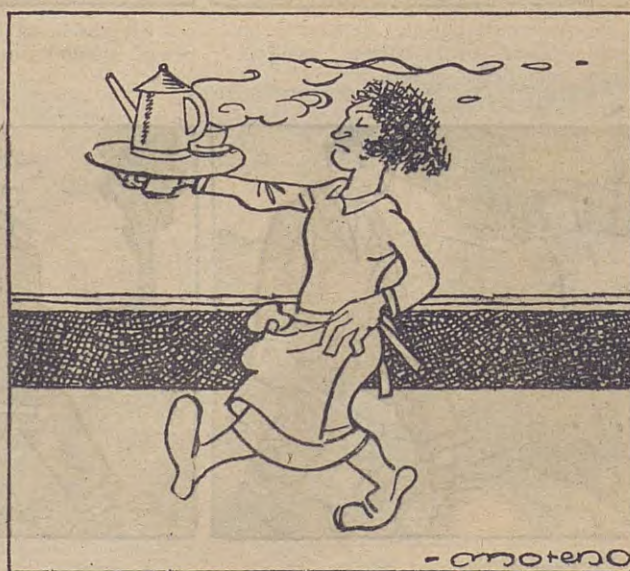
Per resoldre el problema manlevà una trompeta al fill de l'amo...

...i la muntà al broc de la cafetera, la qual, així que bullia...

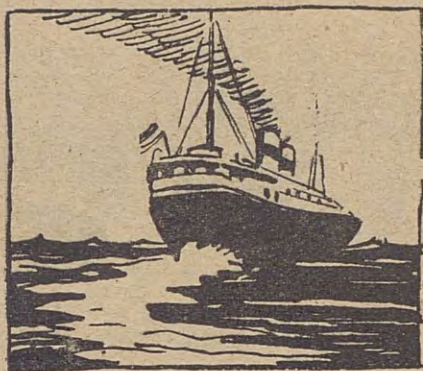
...feia sonar l'instrument. Ella es despertava de pressa...

...i cuitava a servir el cafè calent i sense esbravar.

- motereno

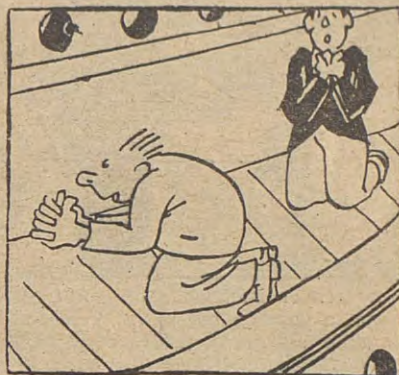
Un oportunista

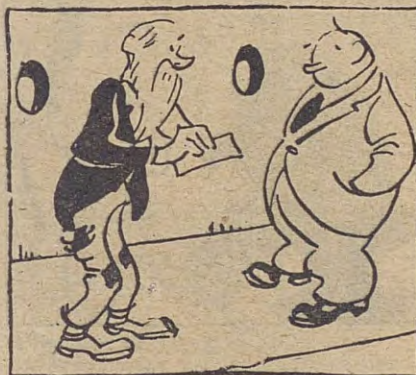
El vapor correu «Esmeralda», anant cap a Austràlia, trobà el Pacífic enutjat.

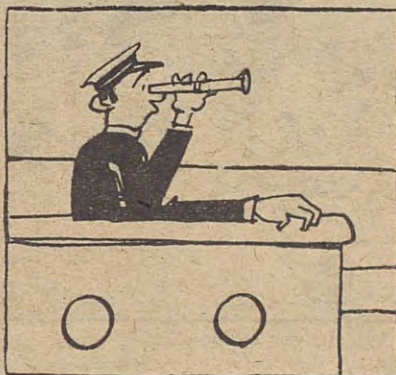
Durant dos dies, una forta tempesta sacsejà la nau.

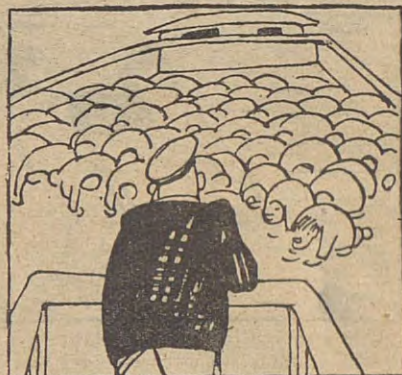
Tots els passatgers feien prometes de ciris a la Bonanova.

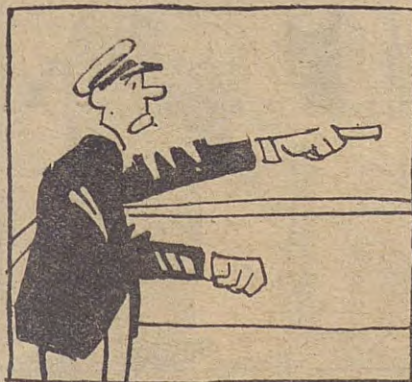
I el vell Abraham corria de l'un a l'altre anotant *pedidos* de cera.

La tempesta passà i el capità ordenà que es celebrés un acte d'acció de gràcies.

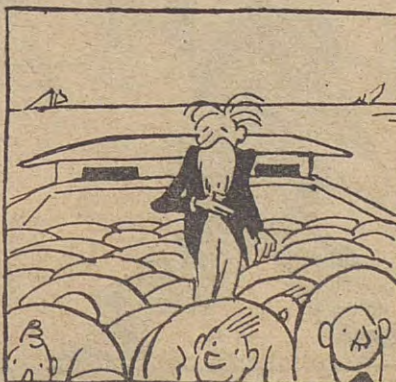

Tots els passatgers s'agenollaren a coberta, menys el vell Abraham.

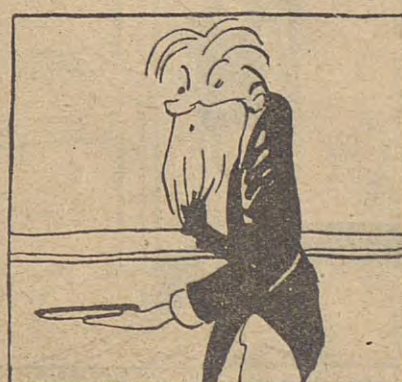

—Vostè ¿per què no resa?—cridà el capità, indignat.

—Oh, jo sóc jueu, sap!—respongué Abraham.

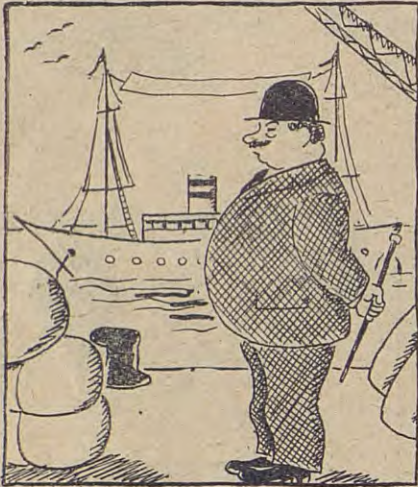

—No importa—digué el capità—, vostè té de prendre part a la nostra funció d'acció de gràcies, d'una manera o altra.

—Doncs, si li sembla—féu Abraham—mentre vostès resen jo passaré el platet...

El salvador del senyor Ramoneda

El senyor Ramoneda era molt aficionat a passejar pel moll. S'embadallia amb els grans transatlàntics i li agradava veure lliscar les barquetes per la superfície del mar.

Un dia, tot badant badant, li fallà un peu i va caure a l'aigua. El pobre senyor Ramoneda tenia la desgràcia de no saber nedar.

En volem de crits! —Auxili...! Socors...! —Els crits, però, no van durar gaire. Una glopada d'aigua va fer-lo emmudir.

Un trinxeraire que rondava per aquells voltants, va adonar-se del naufragi del senyor Ramoneda, i en el temps de dir Jesús, va llençar-se a l'aigua.

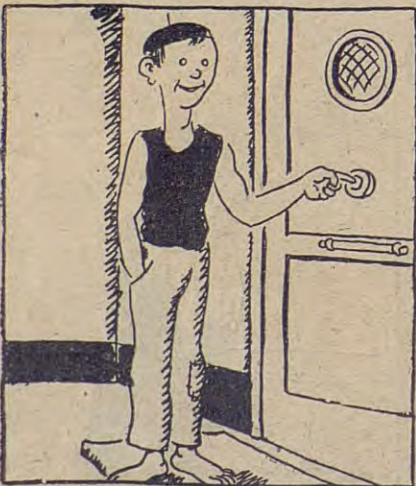

El senyor Ramoneda ja estava mig esvaït. El trinxeraire nedava com un peix, i arplegant-lo per una orella, el va portar fins a terra ferma.

Quan va tornar en sí, el senyor Ramoneda va dir al seu salvador:

—No sé com agrair-li el meu salvament. Li dec la vida. Visc a tal lloc. Disposi sempre de mi.

Al matí següent, el trinxeraire trucava a casa el senyor Ramoneda per clavar-li un «sablasso» de cent pesetes.

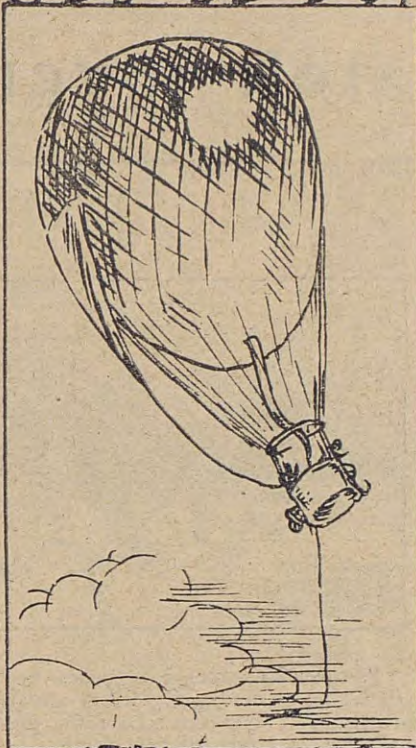
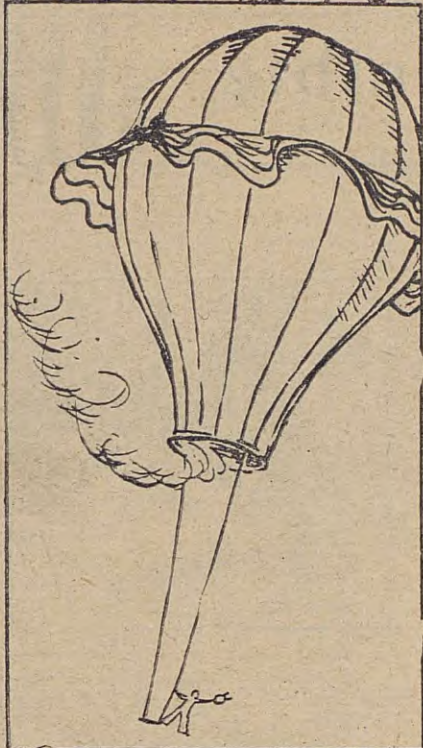

A l'endemà el senyor Ramoneda, en veure el seu salvador pel carrer, va escórrer el «bulto». Però el trinxeraire el va arplegar i n'hi va demanar cent més.

El senyor Ramoneda va resistir una mica, però l'altre va dir-li: —¿Que no té en compte que li vaig salvar la vida? —Sí senyor—li va contestar—. Però mai hauria dit que la meua vida valgués tants diners.

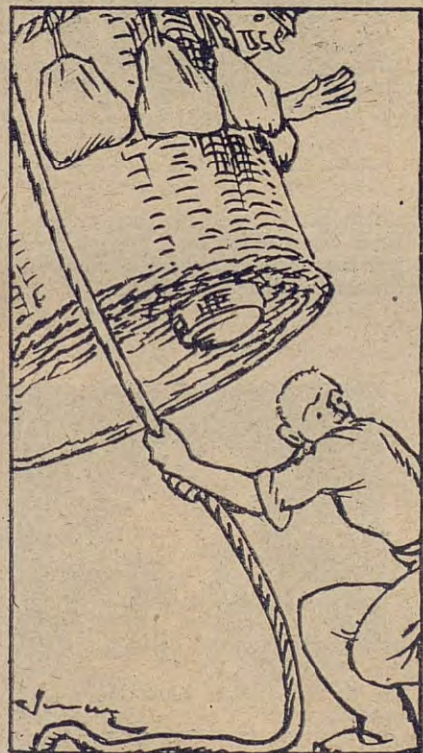
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Estimats nebots: Quan jo era com vosaltres no s'havien inventat encara els avions. En fet d'aeronàutica no coneixien més que el globus lliure. El «capità» que el dia de la festa major s'aixecava amb la «bomba», era la nostra més gran admiració.

Per això, quan, temps després, hi havia concursos d'esfèrics, rara era la vegada que un o altre aspirant a «capità» no s'agafés sobtadament a la corda i pugés amb el globus.

Era precis, per humanitat, admetre'l a la barqueta, però desequilibrava tots els càlculs dels pilots. No és, doncs, estrany que aquests cerquessin la manera de lliurar-se de tal flagell.

Un pilot, amic meu, va trobar un sistema molt senzill i de resultats segurs: Va substituir la corda vulgar per una altra de goma.

Quan un «paràsit» s'hi agafava, la corda, en lloc d'alçar-lo, s'estirava, s'estirava, fins que, arribada al límit d'elasticitat...

...es trencava i clavava tan gran fuetada al pobre afeccionat, que li llevava per sempre més les ganes d'ésser «capità».

El castell invencible

I El castell de Pedralta estava assetjat per les tropes alarbs d'El-Mansur, que el tenien voltat completament.

II Passaven setmanes i setmanes i el castell no es rendia. Cada cop que els sarraïns s'hi acostaven rebien una pluja de sagetes que els feia fugir.

III —Paciència— deia l'Emir—; aviat se'ls acabaran les sagetes i el menjar i s'hauran de rendir.

IV Però el castell no es rendia. Fins que, apropant-se l'hivern, El-Mansur comprengué que si no el prenia aviat se n'hauria d'anar...

V —Moros amb bandera blanca!— cridà el guaita del castell. Era El-Mansur en persona que pujava a parlamentar amb el baró de Pedralta.

VI Abaixat el pont, els moros i el seu Emir foren rebuts amb tots els honors pel baró i la baronesa i atentament invitats a dinar.

VII La taula era magnífica i ben proveïda, tots els guerrers i criats estaven grassos i lluents i entremig dels menjar hi havia, oh, sorpresa! un llobar-ro fregit, fresquíssim.

VIII Davant d'aquell miracle, El-Mansur convençut que no podia reduir-los per la fam, decidí aixecar el setge, pagant encara una contribució al baró perquè els deixessin marxar sense molèstia.

IX Allò que el moro no comprenia està fàcilment explicat sabent que el castell de Pedralta tenia una cova que anava a sortir molt lluny i per allà entraven menjar de tota mena.

Per poder dormir

ERA la festa major de Viladegats de Mar, la platja de moda, i en tot el poble no hi havia ni un llit buit, ni una habitació per llogar; no hi cabia ni un sol foraster més.

I no obstant, amb el darrer tren de la tarda encara havien arribat més forasters, entre ells en Peret Viuviu, que venia decidit a passar dues festes a Viladegats i anava carregat amb una regular maleta.

A la primera fonda on es dirigí ja li advertiren que era inútil que cerqués estatge, que tot era ple i no en trobaria enlloc, però ell, ple de confiança, seguí trucant a totes les portes. Tant a les fondes com als Grans Hotels com a les dispeses particulars, a tot arreu, el reberen amb la mateixa frase:

—Tot és ple!

Doncs bé—es digué en Peret—, ja que no puc dormir a la fonda, me'n vaig a la platja a ficar-me en alguna caseta de banys per passar la nit.

DE COL.LABORACIO

DESPRES D'UNA PLUJA

Nena:—Pare, guaiteu, ja no plourà; el cel s'ha estrellat.

Pare (distret):—¿No hi ha hagut pas desgràcies?

Però a la platja es trobà que les casetes eren tancades i vigilades per un individu malcarat que en veure'l forollar amb una porta cuita a dir-li que ja estaven cansats de vius i que fes el favor d'anar-se'n de pressa si no volia rebre.

Llavors anà a seure en un banc del passeig, però un guàrdia que vigilava per allà, en veure'l amb la maleta li va dir que ja podia seure, ja, però que si s'adormia pagaria deu duros de multa.

De sobte, sentí darrera seu la conversa de dues persones. Eren un marit i muller i ell li estava dient a ella:

—Per fi he lograt deixar el cotxe en lloc segur. No trobava lloc en cap garatge, tot és ple. Però he lograt dei-

xiar-lo en un cobert que hi ha vora l'era d'aquella masia d'allà dalt. Ningú el tocarà i ens estalviarem les pessetes del garatge, encara.

Així que en Viuviu va sentir això, s'alçà resoltament i engrapant la maleta es dirigí cap a la masia que aquell senyor havia designat. Per fi podria dormir còmodament, dintre d'un automòbil! Però, oh dissort! quan arribà al cobert es trobà que l'auto era tancat amb clau i no hi havia manera d'obrir-lo.

Mentre estava forollant, sentí obrir-se una finestra de la masia i veié que hi sortia una dona tota espantada que es posà a cridar: «Lladres! Lladres!» Al mateix temps, per una altra finestra més baixa saltà un individu carregat amb un sac, que es posà a córrer vertiginosament.

Però en Peret havia deixat a terra la seva maleta, que era bastant grossa, i en passar el lladregot corrents va ensopegar-hi i va caure tan llarg com era. De seguida en Peret cuità a subjectar-lo fins que arribà la parella de civils i detingueren el caigut lladregot. Ben emmanillat se l'endugueren cap al jutjat del poble i feren seguir amb ells en Peret per declarar.

Al jutjat hom comprovà que aquell lladre era «El Manetes», un rebentapisos que la policia cercava feia molt temps. Havia anat a Viladegats per aprofitar-se de la festa major per fer de les seves i s'estatjava en el millor hotel, fent vida de gran senyor, per inspirar confiança.

Quan en Peret Viuviu va sentir aquestes declaracions, tornà a engrapar la maleta i anà per sortir del jutjat a correuita.

—Ep, jove, ¿on va tan de pressa? —li digué el jutge—. ¿No sap que hi ha un premi de cent duros ofert per la captura d'aquest personatge?

—Ja els cobraré demà—exclamà en

Viu-Viu, sense deturar-se—. Ara el què em convé és anar a llogar la cambra que ell deixa lliure, abans no se la quedi un altre!

DE COL.LABORACIO

—Però, ¿per què em fas marxar?

—Perquè em sembla que hi haurà cops de puny.

—¿En què ho coneixes?

—En què ja n'he rebut un.

ENGANXOS

—Mamà—en Peret preguntava amb cara d'amoïnà.—

¿Es brillantina, eixa ampolla que hi ha al prestatge de dalt?

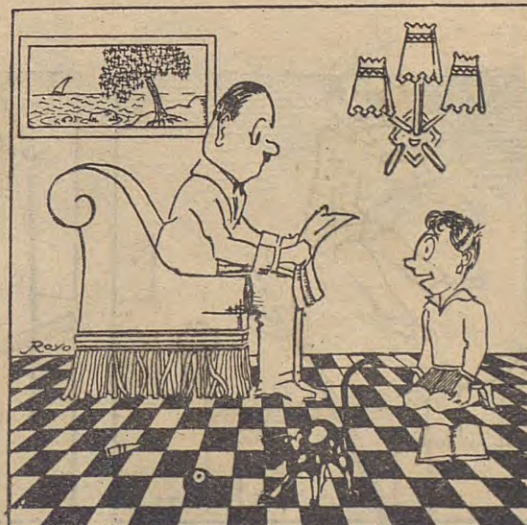
—No, Peret, és goma aràbiga—sa mare li contestà,

i el xicot, sentint-ho, exclamà:

—Ara comprenc, està clar, per què el capell no em puc treure d'ençà que me n'he posat.

P. E. P.

DE COL.LABORACIO

—Papà, ¿les plantes pateixen la tuberculosi, també?

—I ara, ¿per què ho dius?

—Perquè aquest llibre diu que les patates són de família tuberculosa.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

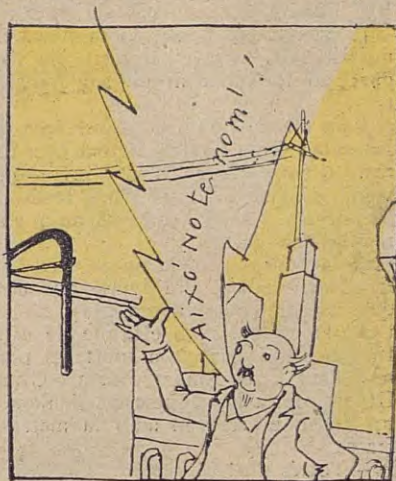
*Aquí es demostra un cop més
que l'enginy val molts diners.*

Un parallamps han posat
al capdamunt del terrat.

Un lladregot atrevit
roba el platí en plena nit.

Davant d'aquell robatori
Balaga arma un rebombori.

A en Baliga se li acudí
un pensament molt astut.

Amb una barra d'acer
un nou parallamps van fer.

A la nit el lladregot
torna a torçar el barrot.

Però l'elasticitat
cap amunt se l'ha emportat.

A l'endema de matí
tot el barri hi acudí.

Hi hagueren d'anà els bombers
per poder despenjà el pres.